

lan! Ten, když si vezme něco do hlavy...

■ ■ ■

Přijel jsem na jaře, koncem května. To už se mi v hlavě začal rodit příběh o tvrdohlavém poslanci. Jen aby nezklamal!

Byl na stavbě a tentokrát úplně sám, dědu trápilo revma. Zašli jsme za ním do jeho domku na konci louky. Seděl u okna a sepisoval báseň o člověku s lidským srdcem. Pak nám ji přerecitoval.

„Víte,“ povídal, „s lidským srdcem by měl po světě chodit každej a tam, kde je, udělat všechno co může... Já teďka zrovna do práce nemůžu, ale veršuju u okna a mám aspoň po stavěništi přehled. Leckdo, kdo nemá zájem o stavbu, má zájem o náš stavební materiál. Ale já hlídám... Tak co? Všim jste si střechy!“ Vítězně se zasmál. „Já vám to povídal. Zrovna začal padat první sníh a my zatloukali poslední hřebík...“

Musel jsem si ještě prohlédnout knížky, které dostal od MNV s věnováním „Za obětavou práci pro obec“ a vrátili jsme se s Milanem na stavbu.

„Tohle jste tu s dědou všechno snad dokázali sami?“

„To bych lhal a moc bych ukřivdil tak výborným klukům jako je Karel Zerzub od nás ze sklárny nebo Pepík Just z Železnobrodského skla anebo Jirka Kopal, který zas dělá v Jablonci... a ještě několik dalších jich pořádně zabralo. Ale přesto jsme si tu s dědou zamakali. Nejvíc nám daly do těla stěny.“

„Vy jste je stavěli sami?“

„A co jsme měli dělat? Doktor Hrubý shání materiál a řemeslníky, ale spíš sežene materiál než v tomhle kraji sklářů a textiláků zedníka. Tak jsme se do toho pustili... Nejsou ani moc křivý, co?“

„Jako laikovi se mi zdají výborný. Ale co řekl stavitel?“

„Nic. Že je to dobrý. Jenom nám někdo asi ze zapomětlivosti neřekl, že máme nechat v betonovém základu díry pro odpadové trubky. Beton perfektně ztvrdl a my – to víš, že s náramnou chutí – sekali tři dny deset děr o průměru dvaceti centimetrů. Kládívem a majzlíkem, nic lepšího jsme nesehnali... Nechceš se vykoupat?“

„Děkuju,“ řekl jsem, „třeba je léčivá, ale já ještě léčivé vody nepotřebuju,“ dodal jsem.

„Anebo jseš třeba jako děda Dobrouš. Ten tvrdí, že se může koupat jenom v noci, aby ho neobtěžovaly ženy.“

Milanův suchý humor nezničilo ani těch tisíc brigádnických hodin, které měl na kontě, ani lítost, že když za vlastní peníze koupil sud piva a dal jej chladit do potoka, aby se oslavilo dokončení základů, nikdo na oslavu nepřišel. To jsem se dověděl od dědy, Milan o takových věcech nemluví.

„Tak přijed' na podzim,“ řekl. „Já se sice přestěhoval...“

„Ty ses přestěhoval?“

„K ženě do Alšovic. Už začátkem roku. Náš domek se bude bourat, překáží v rozšíření silnice. Na podzim dostaneme byt v Brodě.“

„A co stavba?“

„Ta s tím nemá nic společného. Tu dokončím. Kavalíři ze sklárny – jak nám říká děda – drží slovo. A taky jsem ještě pořád poslancem MNV v Loužnici, moje volební období neskončilo. Proto tě taky zvu na podzim...“

■ ■ ■

Před několika dny jsme opět seděli jako před rokem – tentokrát před sklárnou na lavičce. Opět byl podzimní den, ale horký, slunný, i když se klonil k západu. Zalítoval jsem, že nemám plavky. Na druhé straně jsem se o koupališti neodvažoval promluvit.

„Ještě máš ve své brigádě samé ženy?“ začal jsem o sklárně.

„Teď i muže, skoro na polovíčku. Vyrovnávám to. Kvůli biologické rovnováze.“

Člověk nikdy neví, kdy mluví vážně. Ale vypadá vždycky vážně, klidně a mírně.

„Už ses přestěhoval?“

„Už to kolaudujou, sháním nábytek.“

„A co koupaliště?“ odváším se konečně; už to nemohu vydržet a přitom se bezděčně vzdávám, protože jestli je někdo členem výboru KSČ ve fabrice, poslancem, vedoucím BSP a ještě se stěhuje a shání nábytek...

Podíval se na mne: „Proč myslíš, že tu sedím v přílbě a támhle stojí motorka? Tak pofrčíme, ne?“

Stavba byla hotová, čekala už jenom na řemeslníky; fasádníky, truhláře, zámečníky, elektrikáře... „Kdyby byli řemeslníci, už bys mohl rozpálit v sauně, ochladit v tomhle bazénku, pak by sis dal kofolu – tadyhle totiž bude bufet...“ prováděl mě tím jak zámecký pán. Na rozdíl od zámeckých pánů však snad na každém kameni a trámu bylo kus jeho vlastní práce. „S tím se však počítá v druhé etapě výstavby, která bude v novém volebním programu...“

Předsedkyně MNV i doktor Hrubý, když o té druhé etapě mluví, prohlásili nezávisle na sobě: „Škoda, že ztrácíme Milana.“

Ale jeho žena si tou „ztrátou“ nebyla vůbec jistá: „Vsadím se, že bude i z Brodu jezdit na koupaliště!“

Podíval se na ni, koncem října čekají dítě.

„No a?“ prohodil. „Budeme mít kluka a bude tu plavat.“

Rozesmála se. „Než ten bude plavat! A co když to nebude kluk? Ty si myslíš, že co si vezmeš do hlavy...“

■ ■ ■

Příběh o tvrdohlavém poslanci tedy nekončí, dítě se ještě nenarodilo. „Ať to bude kluk nebo holka, já to pohlídám, aby se to neutopilo,“ prohlásil děda Dobrouš. Trochu ho zlobí srdce, ale už si to prý může dovolit. Než přijdou řemeslníci. Na rozloučenou mi dal sáček jablek a novou báseň. Začínala: V dějin světa budiž psáno o té lidské práci...